

Arrest

nr. 266 984 van 21 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 27 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Franse en Servische nationaliteit.

Op 13 augustus 2021 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 17 augustus 2021 legde de gemachtigde het inreisverbod van 8 jaar op voor het Belgisch grondgebied.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer Naam N.

Voornaam: B.

Geboortedatum [...]1985

Geboorteplaats M.

Nationaliteit Frankrijk

ALIAS: N. B., geboren te M. op [...]1985, onderdaan van Servië wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.08.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voer de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak inklimming valse sleutels, dader of mededader, poging tot huisdiefstal, bendevoorming- plegen van wanbedrijven -deelname feiten waarvoor hij op 06 07 2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming valse sleutels dader of mededader poging tot huisdiefstal bendevoorming- plegen van wanbedrijven -deelname) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende dat het winstgevende karakter van het weerkerende misdadige gedrag van betrokkene er. het internationale karakter van de door hem bedreven misdadige handel

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht ingevuld samen met de migratieambtenaar op 29.01 20021 in België te verblijven sinds +/- 10 maanden (reist tussen België en Frankrijk), in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en met te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen verder verklaarde hij gehuwd te zijn met N. S., momenteel verblijvende in de gevangenis van Hasselt, voorts verblijft ook zijn moeder te Luik (N. S.) en heeft hij vier kinderen dewelke bij zijn moeder in Luik verblijven. De kinderen hebben de leeftijd van 14 jaar, 16 jaar. 9 maanden en 30 dagen) De betrokkene heeft geen redenen om niet terug te keren naar zijn land van herkomst maar vraagt zich af wat er met de kinderen gaat gebeuren. Hij ondertekend op dezelfde dag ook een vrijwillige vertrekverklaring waarin hij verklaart te willen terugkeren naar Frankrijk maar ook zeker naar België wenst te komen voor zijn kinderen.

Hoe dan ook de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft u er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allermint van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde Betrokkene zijn persoonlijke en familiale belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland § 59) Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder

Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel contact onderhoudt met zijn zoon genaamd N. K. en dat er ook een toestemming voor bezoek is voor de moeder maar dat deze tot op heden nog niet op bezoek kwam. Op het ogenblik dat betrokkene zal worden overgedragen aan Frankrijk bestaat de mogelijkheid dat de kinderen door zijn moeder naar Frankrijk worden overgebracht om alzo het gezin te herenigen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 6 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en van het recht om te worden gehoord. Daarnaast voert verzoeker ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker licht dit middel toe als volgt:

“De aanvrager is van mening dat dit inreisverbod van 8 jaar onvoldoende gemotiveerd is om de volgende redenen:

Allereerst moet eraan herinnerd zijn dat de Raad van State in zijn arrest van 19 februari 2011 -> nummer 230257 heeft bepaald dat volgens het algemene principe van de wet bepaalt dat de bevoegde autoriteit in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing moet nemen met volledige kennis van zaken en daarom een nauwgezet onderzoek moet uitvoeren naar de verzamelde feiten, de informatie die nodig is voor de besluitvorming en dus tegelijkertijd om rekening houden met alle elementen van het dossier in het kader van de uitwerking van dit inreisverbod van acht jaar.

Verzoeker is echter van oordeel dat, gelet op de redenen van het inreisverbod, artikel 74 11 van de wet van 15.12 80 niet werd nageleefd.

In de vragenlijst die op 29 januari 2021 aan verzoekster werd gestuurd en die door de Dienst Vreemdelingenzaken in haar bestreden besluit werd vermeld, werd immers op geen enkele manier vermeld dat de betrokkene het voorwerp zou kunnen uitmaken van een inreisverbod

Sterker nog, in deze vragenlijst werd op geen enkel moment melding gemaakt van de mogelijkheid voor de Dienst Vreemdelingenzaken om een inreisverbod van 8 jaar op te leggen

Verzoeker heeft dan ook op geen enkel moment zijn persoonlijke situatie kunnen doen gelden in het kader van de voorbereiding van dit achtjarige inreisverbod

Verzoeker is van mening dat hij duidelijke details heeft kunnen geven over zijn persoonlijke situatie, waardoor de betrokken administratieve procedure en meer in het bijzonder het inreisverbod tot een ander resultaat had kunnen leiden.

Verzoeker is daarom van mening dat zijn recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Unie vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem in staat stelt zijn opmerkingen in te dienen.

In die zin heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen zich bovendien uitgesproken in een arrest van 11 december 2014 waarin wordt bepaald:

"In een arrest van 11 december 2014 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie aangegeven dat het recht om te worden gehoord [...] een integrerend onderdeel is van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie [...]. Het recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om op een nuttige en doeltreffende manier zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een besluit dat zijn belangen kan schaden [...]. [...] De regel dat de adressant van een voor de persoon bezwarend besluit in staat moet worden gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat deze wordt genomen, is bedoeld om de bevoegde autoriteit in staat te stellen op nuttige wijze rekening te houden met de situatie. Om een effectieve bescherming van de betrokkene te waarborgen, is het doel ervan met name dat deze een fout kan corrigeren of elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie kan aanvoeren die in de zin dat de beslissing is genomen, niet is genomen of dat hij zodanige en dergelijke inhoud [...]. [...] Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen de zaak te onderzoeken om te verkrijgen kennis van zaken een besluit te nemen en de laatste op passende wijze te motiveren, zodat de belanghebbende, indien nodig, zijn regresrecht rechtsgeldig kan uitoefenen. [...]" (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Doudjlida, punten 34, 36-37 en 59).

De Raad herinnert er ook aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest "MG en NR" van 10 september 2013 (C-383/13) heeft bepaald dat "[...] volgens het recht van de Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, leidt alleen tot nietigverklaring van het besluit dat aan het einde van de betrokken administratieve procedure is genomen als deze procedure bij het ontbreken van deze onregelmatigheid tot een ander resultaat zou kunnen leiden [...]. Om een dergelijke onwettigheid vast te stellen, slaat het aan de nationale rechter om, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die van invloed is op het recht om te worden gehoord, na te gaan of in het licht van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de onderhavige zaak, geval had de betrokken administratieve procedure tot een ander resultaat kunnen leiden, aangezien de onderdanen van de betrokken derde landen elementen hadden kunnen aanvoeren die [de betekenis van het besluit] zouden kunnen veranderen" (HvJ-EU, 10 september 2011. C-383/13, punten 38 en 40)."

Bovendien werd op 10 september 2013 opnieuw een arrest gewezen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, waarin werd gespecificeerd:

"Daarom, moet de bevoegde autoriteit, gelet op het doel van dit algemene rechtsbeginsel, om te verkrijgen kennis van zaken uitspraak te doen, een nauwgezet onderzoek van de feiten verrichten, de voor de besluitvorming noodzakelijke gegevens verzamelen en rekening houdend met alle elementen van het bestand (in dezelfde richting CE. 19 februari 2013, n° 230.287)."

Het is duidelijk dat de motivering van het betwiste inreisverbod van acht jaar met in overeenstemming is met de beginselen van het recht om te worden gehoord, zoals bepaald in de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

De verzoeker is daarom van mening dat de vragenlijst die hij heeft ontvangen over zijn recht om te worden gehoord hem niet heeft geïnformeerd over het nemen van een inreisverbod van 8 jaar in het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op de redenen voor het betwiste inreisverbod, is het immers duidelijk dat dit inreisverbod van acht jaar eenzijdig werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de betrokkene geen elementen kon aanvoeren die specifiek zijn voor zijn persoonlijke situatie.

Het is bovendien in die zin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich heeft uitgesproken in een arrest nr. 201823 van 29 maart 2018 waarin werd gespecificeerd:

"4 Discussie

4.1. Met betrekking tot het derde middel, dat in het tweede onderdeel ervan wordt aangevoerd, betreffende de vermeende schending van het recht om te worden gehoord, herinnert de Raad eraan dat artikel 74/11 van de wet van 13 december 1980 voortvloeit uit de omzetting in Belgisch recht van artikel 11 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 betreffende in de lidstaten geldende gemeenschappelijke normen en procedures voor de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen (hierna de richtlijn 2008/115/EG). Elke beslissing met een inreisverbod in de zin van de wet van 15 december 1980 is dus ipso facto een implementatie van het Europese recht.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980, "wordt de duur van het inreisverbod bepaald rekening houdend met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verwijderingsbesluit gaat gepaard met een inreisverbod van maximaal drie jaar, in de volgende gevallen:

1° wanneer geen termijn wordt toegekend voor vrijwillig vertrek of;

2° wanneer een eerdere verwijderingsbeslissing mei werd uitgevoerd.

De in lid 2 genoemde maximale termijn van drie jaar wordt verlengd tot maximaal vijf jaar wanneer:

1° de onderdaan van een derde land heeft zijn toevlucht genomen tot fraude of andere illegale middelen om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn verblijfsrecht te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, partnerschap of adoptie is aangegaan uitsluitend met het oog op toelating tot verblijf of behoud van zijn verblijfsrecht in het Koninkrijk.

Het verwijderingsbesluit kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar wanneer de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid"

In een arrest van 11 december 2014 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie aangegeven dat het recht om te worden gehoord een integrerend onderdeel is van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie [...]. Het recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om op een nuttige en doeltreffende manier zijn standpunt kenbaar te maken tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een besluit dat nadelige gevolgen kan hebben zijn interesses [...]. [...] De regel dat de adressaat van een voor de persoon bezwarend besluit in staat moet worden gesteld zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat deze wordt genomen, is bedoeld om de bevoegde autoriteit in staat te stellen op nuttige wijze rekening te houden met de situatie. Om een effectieve bescherming van de betrokkene te waarborgen, is het doel ervan met name dat deze een fout kan corrigeren of elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie kan aanvoeren die in de zin dat de beslissing is genomen, niet is genomen of dat hij zodanige en dergelijke inhoud [...]. [...] Uit het voorgaande volgt dat het recht om te worden gehoord voor de vaststelling van een terugkeerbesluit de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen de zaak te onderzoeken om met volledige kennis van zaken een besluit te nemen en de laatste op passende wijze te motiveren, wijze, zodat de belanghebbende, indien nodig, zijn regresrecht rechtsgeldig kan uitoefenen. [...] (HvJ-EU, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjida, punten 34, 36-37 en 59)

De Raad herinnert er ook aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest "MC en IR" van 10 september 2013 (-383 13) heeft bepaald dat [...] volgens het recht van de Unie een schending van de rechten van de verdediging, met het bijzonder het recht om te worden gehoord, leidt alleen tot nietigverklaring van het besluit als aan het einde van de betrokken administratieve procedure is genomen als deze procedure bij het ontbreken van deze onregelmatigheid tot een ander resultaat zou kunnen leiden [...]. Om een dergelijke onwettigheid vast te stellen, staat het aan de nationale rechter om wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die van invloed is op het recht om te worden gehoord, na te gaan of in het licht van de specifieke wettelijke en juridische omstandigheden van een onderhavige zaak, geval had de betrokken administratieve procedure tot een ander resultaat kunnen leiden aangezien de onderdanen van de betrokken derde landen elementen hadden kunnen aanvoeren die de betekenis van het besluit zouden kunnen veranderen" (HvJ-EU, 10 september 2013, C-383 13, punten 38 en 40)."

Daarom moet de bevoegde autoriteit, geleid op het doel van dit algemene rechtsbeginsel, om met kennis van zaken uitspraak te doen, een nauwgezet onderzoek van de feiten verrichten, de voor de besluitvorming noodzakelijke gegevens verzamelen en rekening houdend met alle elementen van het bestand (in dezelfde richting: CE, 19 februari 2015, n J 230.237).

4.2.1. In casu, voor zover de tweede bestreden handeling een inreisverbod is, eenzijdig door verweerder genomen op grond van artikel 74/11 van de wet van 13 december 1980, en dat op geen enkele wijze voortvloeit uit de documenten in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker in het kader van de procedure die tot het nemen van deze precieze handeling heeft geleid, elementen heeft kunnen

aanvoeren die verband houden met zijn persoonlijke situatie, waarvan de inaanmerkingneming ertoe had kunnen leiden dat de betrokken administratieve procedure leidt tot een ander resultaat ", meent de Raad dat het recht om te worden gehoord als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie van de verweerder vereist dat hij verzoeker daartoe in staat stelt.

De Raad merkt echter op, gelet op het administratief dossier, dat uit de vragenlijst van 26 april 2017 blijkt dat de verzoeker is gehoord omdat u illegaal verblijft Daarom [sic] wordt u vastgehouden [sic] met het oog op uw uitzetting naar uw land van herkomst of naar een ander land waar u kunt terugkeren waar u verblijfsrecht heeft. Om ervoor te zorgen dat de Dienst Vreemdelingenzaken (OE) uw dossier adequaat kan opvolgen, moet u de volgende vragen beantwoorden [...]" Bijgevolg kan niet op goede gronden worden aangenomen dat verzoeker ter terechtzitting zijn standpunt over het hem opgelegde inreisverbod heeft kunnen uiten. De Raad is het inderdaad eens met het advies van de Raad van State die, in een arrest nr. 233.257 van 15 december 2015, als een recht zei dat "De omstandigheid dat [de vreemdeling] zijn standpunt heeft toegelicht aan het onderwerp van het bevel tot vertrek impliceert niet dat [hij] daarom ook zijn mening heeft geuit over het inreisverbod Zoals is verduidelijkt, zijn dit afzonderlijke handelingen die op verschillende gronden worden gerechtvaardigd. Aangezien het inreisverbod de belangen van [de vreemdeling] schaadde en onderscheidde van het bevel om het grondgebied te verlaten, impliceerde zijn recht om te worden gehoord dat [de administratie] hem uitnodigde om ook zijn standpunt over het onderwerp van dit verbod alvorens het aan te nemen."

4 2.2. Indien de Raad bovendien met spoed zou kunnen oordelen dat de door verzoeker ontwikkelde elementen met het oog op het bestaan van een privéleven, namelijk: het volgen van Nederlandse lessen en begeleiding bij het zoeken naar werk door de VZW A.; het opzetten van psychosociale follow-up, een proces dat vóór zijn gevangenschap, in juni 2014, is uitgevoerd bij de psycholoog die verzoeker tussen 2006 en mei 2008 heeft gevolgd, deelname aan een theatercursus in het kader van een participatief project waarin de aanvrager een belangrijke rol heeft gespeeld, blijkend uit bij de aanvraag gevoegde getuigenissen, en waaraan hij wil blijven deelnemen; contact opnemen met twee opvangcentra met het oog op de organisatie van zijn re-integratie - "zijn niet voldoende om het bestaan van een privé leven vast te stellen dat de uitvoering van [het bevel om het grondgebied te verlaten] zou verhinderen , het is echter belangrijk om deze te plaatsen elementen in de context, niet langer van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar van een inreisverbod, een besluit waarvan de gevolgen voor het privéleven van de verzoeker tot elke prijs, zo niet ernstiger, het minst verschillen van die van een verwijderingsbesluit.

Dienaangaande kan de Raad, zonder zich uit te spreken over deze elementen, enkel vaststellen dat door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen zijn standpunt op nuttige en doeltreffende wijze kenbaar te maken vóór de vaststelling van de tweede bestreden handeling, die een besluit dat haar belangen kan schaden, heeft verweerder haar recht om te worden gehoord, als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie, niet geëerbiedigd."

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20, 21, 288 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 5 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2, 7, 10, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991.

Hij licht het tweede onderdeel toe als volgt:

"Verzoeker herinnert er daarom aan dat hem een inreisverbod van 8 jaar is opgelegd.

Overeenkomstig de Europese jurisprudentie in zijn arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z.ZH v Staatssecretaris voor veiligheid rechtvaardiging van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen), met betrekking tot de uitlegging van artikel § 4 van Richtlijn 2008/115 oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen dat artikel 7 §4 van Richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat wanneer een persoon die onderdaan is van een derde land illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en die wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit dat wordt aangemerkt als een misdrijf of een misdrijf of het onderwerp is geweest van een strafrechtelijke veroordeling voor een dergelijk feit, andere elementen zoals de aard van de zwaarte van deze wet kan de tijd die is verstreken sinds de vaststelling ervan, evenals het feit dat deze onderdaan het grondgebied van die lidstaat verliet toen hij werd gearresteerd door de nationale autoriteiten, relevant zijn in het kader van de beoordeling van de vraag, onderdaan een gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van die bepaling.

Als onderdeel van deze beoordeling wordt, in voorkomend geval, ook rekening gehouden met alle elementen die verband houden met de betrouwbaarheid van de verdenking van het strafbare feit of misdrijf dat tegen de betrokken onderdaan van een derde land is ten laste gelegd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat dit inreisverbod enkel is gebaseerd op de veroordeling van de betrokkene door de correctionele rechtbank van Leuven en op het feit dat deze laatste een ernstige bedreiging zou vormen voor de verzoeker bestelling ongeacht de persoonlijke situatie.

Nogmaals, dit soort motivatie werd gesanctioneerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nummer 200 363 van 26 februari 2018 die specificeert:

"4.2 In een arrest van 11 juni 2015 (C-554/13, Z. Zh. V Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de uitleg van artikel 7, § 4, van Richtlijn 2008, 115 FC, volgens welke "[...] indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, de lidstaten kunnen afzien van het toekennen van een termijn van vrijwillig vertrek of een termijn van minder dan zeven dagen, dat een lidstaat verplicht is het begrip "gevaar voor de openbare orde in de zin van [deze bepaling] geval per geval te beoordelen om na te gaan of het persoonlijke gedrag van de betrokken derdelander een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Wanneer het is gebaseerd op een algemene praktijk of enig vermoeden om een dergelijk gevaar vast te stellen, zonder dat daarbij terdege rekening is gehouden met het persoonlijke gedrag van de onderdaan en het gevaar dat dit gedrag voor de openbare orde met zich meebrengt, heeft een lidstaat geen rekening gehouden met de vereisten die voortvloeien uit een individuele onderzoek van de zaak in kwestie en het evenredigheidsbeginsel. Hieruit volgt dat het feit dat een onderdaan van een derde land wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit dat naar nationaal recht als een strafbaar feit of een misdrijf wordt aangemerkt, of het voorwerp is geweest van een strafrechtelijke veroordeling voor een dergelijk feit, op zichzelf geen rechtvaardiging kan vormen voor dat die onderdaan wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. Er zij echter op gewezen dat een lidstaat het bestaan van een gevaar voor de openbare orde kan vaststellen hij een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze nog niet onherroepelijk geworden, wanneer deze veroordeling, samen met andere omstandigheden die verband houden met de situatie van de betrokkene een dergelijke bevinding rechtvaardigt. [...] Bovendien kan het simpele vermoeden dat een onderdaan van een derde land een handeling heeft gepleegd die volgens het nationale recht strafbaar is gesteld als een misdrijf of een misdrijf, samen met andere elementen die verband houden met het specifieke geval, de vaststelling van gevaar rechtvaardigen, in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, aangezien, zoals blijkt uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de vereisten van het begrip openbare orde vast te stellen overeenkomstig hun nationale behoeften, en dat noch artikel 7 van die richtlijn, noch enige andere bepaling daarvan het standpunt toelaat dat in dit verband een strafrechtelijke veroordeling noodzakelijk is" (punten 50-52). en concludeerde dat „het antwoord op de eerste vraag moet zijn dat artikel 7 van richtlijn 2008 115 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen de nationale praktijk volgens welke een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft jurisdictie van een lidstaat, wordt geacht een gevaar voor de openbare orde in de zin van die bepaling te vormen, op de enkele grond dat deze onderdaan wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf aangemerkt strafbaar feit of het plegen van tot een strafrechtelijke veroordeling voor een dergelijke daad "(punt 54).

In dat arrest, waarin wordt gepreciseerd dat ervan moet worden uitgegaan dat het begrip 'gevaar voor de openbare orde', zoals bedoeld in artikel lid 4, van die richtlijn, in ieder geval, afgezien van versturing van de maatschappelijke orde die een inbreuk op de wet vormt, het bestaan van een reële dreiging, aanwezig en voldoende ernstig, die een fundamenteel belang van de onderneming aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430'10, EL: C: 2011 749, punt 43 en aangehaalde rechtspraak). Hieruit volgt dat in het kader van de beoordeling van dit begrip elk feitelijk of juridisch element met betrekking tot de situatie van de betrokken onderdaan van een derde land dat licht kan werpen op de vraag of zijn persoonlijk gedrag een dergelijk bedreiging. Bijgevolg, in het geval van een onderdaan die wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit dat naar nationaal recht als een misdrijf of een misdrijf wordt aangemerkt, of het voorwerp is geweest van een veroordeling strafbaar feit voor een dergelijke handeling, omvatten de relevante elementen in dit verband de aard en de ernst van deze handeling, evenals de lijd die is verstreken sinds het begaan ervan (paragrafen 59-62), oordeelde het Hof dat artikel lid I van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat, in het geval van een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en die ervan wordt verdacht een strafbaar feit te hebben gepleegd dat naar nationaal recht als strafbaar feit of misdrijf wordt aangemerkt

of het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijke veroordeling voor een dergelijke handeling, andere elementen, zoals de aard en de ernst van deze handeling, de tijd die is verstreken sinds het begaan ervan, evenals het feit dat deze onderdaan bezig was het grondgebied van die handeling te verlaten lidstaat op het moment waarop hij door de nationale autoriteiten werd aangehouden, relevant kan zijn in het kader van de beoordeling of genoemde onderdaan een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van deze bepaling. In het kader van deze beoordeling is ook relevant, in voorkomend geval, elk element dat verbond houdt met de betrouwbaarheid van de verdenking van het strafbare feit of misdrijf dus ten laste van de betrokken onderdaan van een derde land is gebracht " (punt 65).

Gezien de soortgelijke termen die worden gebruikt in de artikelen 7, § 4, en 11, § 2, van Richtlijn 2008/115/EG, voegt laatstgenoemde bepaling er ook aan toe dat de bedreiging voor de openbare orde, de openbare veiligheid of het nationale veiligheidsrecht ernstig moet zijn". ", meent de Raad dat bij de toepassing van de bepalingen betreffende het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de leer van het arrest van het Hof van Justitie, aangehaald in punt 3.2.

4.3. In casu stelt de Raad vast dat verweerder de duur van het bestreden inreisverbod op zes jaar stelt "omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid", na enerzijds te hebben opgemerkt dat de veroordeling van verzoeker in 2007 het gebruik door hem van meerdere identiteiten en het rapport dat in 2015 over hem is opgesteld wegens terrorisme, en anderzijds het feit dat hem meerdere hevelen zijn uitgevaardigd om het gebied verlaten, dat hij niet heeft opgevolgd.

De Raad is echter van oordeel dat door de bevinding dat "de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid" alleen op deze vonnissen en rapporten te baseren, en op het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten, heeft de verweerder zijn beslissing feitelijk en rechtens niet geldig en voldoende gemotiveerd met betrekking tot artikel 74/11, paragraaf 4, van de wet van 15 december 1980, en de uitlegging die eraan moet worden gegeven, in de in het licht van de bovengenoemde jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De overwegingen in de observatienota volgens welke "de keuze om de periode van het inreisverbod op 6 jaar vast te stellen duidelijk gerechtvaardigd is, alsmede de reden waarom de wederpartij deze termijn niet onevenredig acht in verhouding tot de specifieke bekende elementen van de situatie van verzoeker (...) de beslissing is gebaseerd op een reeks feiten, ook vastgesteld door het administratief dossier, waardoor de wederpartij meende dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, zal de voorgaande observatie waarschijnlijk niet verstoren. Het was aan de beklagde in plaats van zich te beperken tot de enige bevindingen en beweringen die hierboven zijn vermeld, om de inbreukmakende handelingen waaraan de verzoeker schuldig is bevonden of die hem kunnen worden verweten, evenals zijn persoonlijke situatie te onderzoeken, teneinde om te beoordelen of deze handelingen en of deze situatie feitelijke of juridische elementen aan het licht brengen die het mogelijk maken te oordelen dat zijn persoonlijk gedrag een reële bedreiging vormt, actueel en voldoende ernstig, die een fundamenteel belang van de onderneming aantast" en bijgevolg om concluderen dat het "een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt hetgeen noch uit de motivering van het bestreden besluit, noch uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt

De Raad merkt echter op dat verzoeker, die verweerder verwijt dat hij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden van het geval en met name zijn familiebelangen, stelt met name dat een eenvoudige veroordeling voor diefstal nauwelijks als een bedreiging voor de openbare orde kan worden beschouwd en dat de hem ten laste gelegde daden van terrorisme volledig worden betwist.

Dienaangaande merkt de Raad op, in tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt, dat het administratief dossier geen enkel spoor bevat van het rapport betreffende de aan verzoekster verweten terroristische daden, zoals het in het dossier is opgenomen, op dit punt de juistheid van de in de bestreden beschikking gestelde en gemotiveerde feiten te verifiëren indien een op de dag van de bestreden handeling opgesteld rapport van administratieve controle in het administratieve dossier verwijst naar een rapport van de politie van Luik waaruit blijkt dat de verzoeker is aangehouden in het kader van een onderzoek naar terroristische daden, dan is dit rapport, bevat echter met dezelfde referenties en is met opgesteld in hetzelfde jaar als dat vermeld in de bestreden handeling. Bovendien, aangezien daar wordt vermeld dat verzoeker 'in dit stadium wordt verdacht, zonder enig formeel element, (de Raad onderstreept) dat hij in de loop van 2014 naar het jihadistische gevechtsgebied in Irak is gegaan en toegetreken tot de gelederen van een terroristische groepering, waarschijnlijk een Islamitische Staat", meent de Raad dat een dergelijk element op zich hoe dan ook niet voldoende kan zijn om de toepassing

van artikel 74/11 § 1, paragraaf 4, van de wet te rechtvaardigen van 15 december 1980 en onderzoek van het bestreden besluit volgens welke verzoeker "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

In het derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20, 21, 288 van het VWEU, van de artikelen 3 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, de artikelen 2, 7, 10, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het derde onderdeel toe als volgt:

"De aanvrager is van mening dat de motivering van dit inreisverbod van 8 jaar ontoereikend is er duidelijk in strijd is met het principe van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Daar tegenover herinnert verzoeker aan de vaste jurisprudentie van de Raad voor Buitenlandse Betwistingen betreffende de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het kader van een eerste toelating:

In dit verband verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2015 nummer 147 553 waarin wordt gespecificeerd: "Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM herinnert de Raad eraan dat wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé en of gezinsleven wordt gesignaleerd, hij eerst nagaat of er sprake is van een privé- en of gezinsleven in de zin van het EVRM, alvorens te onderzoeken of de bestreden handeling inbreuk maakt. Wat betreft de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of gezinsleven, moet de Raad zich plaatsen op het moment waarop de bestreden handeling werd vastgesteld (vgl. Hof EDH 13 februari 2001, Ezzoudhi Frankrijk. § 25; EDH Rechtbank 31 oktober 2002, Yitdiz / Oostenrijk. 34; EDH Court 15 juli 2003, Mokrani/ Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVTLM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privé/leven'. De twee begrippen zijn autonome begrippen, die los van het nationale recht moeten worden uitgelegd. Wat het bestaan van het gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of het om een gezin gaat. Dan moet blijken dat de persoonlijke band tussen de leden van deze familie voldoende hecht zijn (vgl. Hof FDH 12 juli 2001. K en 7 Finland. 130)- Het bestaan van een gezinsleven of een privé-leven, of beide, wordt juist gewaardeerd

Dan moet de Raad onderzoeken of er sprake is van inmenging in het gezins- en of privéleven. Daarbij moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd of dat het een besluit is tot beëindiging van een verworven verblijf

Indien er sprake is van een eerste bekentenis, zoals in casa het geval is, is het EHRM van oordeel dat er geen sprake is van inmenging en vindt er geen onderzoek plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval is het EHRM niettemin van oordeel dat het passend is om te onderzoeken of de staat gebonden is door een positieve verplichting om het prive- en of gezinsleven mogelijk te maken en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut Pays-Bas. § 63 ; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer / Nederland, § 38). Dit gebeurt door de betrokken belangen af te wegen. Als uit deze belangenafweging blijkt dat de Staat aan een dergelijke positieve verplichting is gebonden, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM (vgl. Hof EHRM 17 oktober 1986, Rees / Verenigd Koninkrijk. 37). Met betrekking tot immigratie heeft het EHRM er in de twee bovengenoemde zaken bij verschillende gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als zodanig geen enkel recht garandeert voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat binnen te komen of er te verblijven waarvan hij geen onderdaan is (EDH Court 15 juli 2003, Mokrani / Frankrijk, 23; Court 26 maart 1992, Beldjoudi / Frankrijk, § 74, EDH Court 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan met langer zo worden uitgelegd dat het voor een staat de algemene verplichting omvat om de keuze van buitenlanders voor hun land van gemeenschappelijke verblijfplaats te respecteren en om gezinshereniging op het grondgebied van die staat toe te staan (31, 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer Nederland, § 39). Op grond van een algemeen erkend beginsel van internationaal recht is het in feite de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder bij de uitoefening van zijn recht om de toegang en het verblijf van eu-onderdanen te controleren (Hof EDH 12 oktober 2006, Mubilanzilu Mayeka en Kamki Mitunya België, , 81. EDH Court 18 februari 1991, Moustaquim

België, § 43, EDH Court 28 mei 1983, Ahdulaziz, Cabales en Balkandali Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dan ook bevoegd om hieraan voorwaarden te stellen.

Indachtig het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van de garantie zijn en niet van louter goodwill of van een praktische regeling (EHRM 3 februari 2002, Conka / België, § 83). enerzijds, en het feit dat dit artikel prevaleert boven de bepalingen van de wet van 13 december 1980 (CE 22 december 2010, n° 210.029), anderzijds is het aan de het bestuursorgaan ertoe verplicht, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, rekening houdend met de omstandigheden waarvan het kennis heeft of behoort te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM stelt, is het in de eerste plaats aan hem om, gelet op de omstandigheden van het geval, voldoende nauwkeurig vast te stellen dat het privé- en gezinsleven waarop hij zich beroept bestaat, alsmede de wijze waarop het bestreden besluit dit heeft ondermijnd.

4.2.2 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de familieband tussen echtgenoten of partners moet worden vermoed (vgl. Hof EDH, 21 juli 1988, Berrehab / Pays Bas. 21 ; Hof EDH, 28 november 1996 , Ahmut / Nederland, § 60).

In casu wordt de familieband tussen verzoekster en haar echtgenoot niet formeel betwist door verweerster en niets in het administratieve dossier maakt het mogelijk om bovenvermeld vermoeden te weerleggen.

Het bestaan van een gezinsleven in hun hoofd kan dus worden aangenomen.

Aangezien niet wordt betwist dat het bestreden besluit een verworven verblijf niet beëindigt, maar tussenkomt in het kader van een eerste toelating, is er in dit stadium van de procedure geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Daarom moet worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om zijn recht op gezinsleven te waarborgen. Om de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor de Staat voortvloeien uit artikel 8, § 1, van het EVRM, moet allereerst worden nagegaan of er belemmeringen zijn voor de ontwikkeling of de uitoefening van een normaal en die elders dan op zijn grondgebied van kracht zijn, worden ingeroepen. Als dergelijke belemmeringen voor het leiden van een gezinsleven buiten zijn grondgebied niet kunnen worden waargenomen, zal er geen gebrek zijn aan respect voor her gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu heeft verzoeker geen dergelijke belemmering aangevoeld, die enkel stelt dat "zijn privé- en gezinsleven met elders dan in België kan worden gevoerd voor zover zijn hele gezin (man en twee kinderen) aanwezig is op Belgisch grondgebied", hetgeen in dit opzicht, niet voldoende is zodat de bestreden beslissing met als in strijd met artikel 8 EVRM kan worden beschouwd.

Bovendien stelt de Raad bij lezing van het bestreden besluit vast dat verweerster rekening heeft gehouden met de elementen van het privé-leven, die verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om een verblijfsvergunning heeft ingeroepen, en heeft overwogen dat het land waar men vandaan komt is in principe geen louter formele vereiste en evenmin onevenredig aan het recht op [...] privéleven. Deze verplichting houdt geen breuk van familie- en privérelaties in, maar alleen een mogelijke tijdelijke verwijdering [...] ", waarmee wordt aangetoond, voor zover nodig, een dergelijk evenwicht te hebben uitgevoerd. Daarom kan hij niet worden beschuldigd van enige schending van artikel 8 EVRM. "

Er moet dus worden nagegaan of de Belgische Staat en tegelijkertijd het Vreemdelingenbureau door dit inreisverbod van 8 jaar niet onevenredig inbreuk maken op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van de verzoeker.

Er moet echter aan worden herinnerd dat het inreisverbod een andere juridische reikwijdte heeft dan de verwijderingsmaatregel die ermee gepaard gaat, aangezien het de vreemdeling verhindert om voor een bepaalde periode naar het Belgische grondgebied terug te keren.

In het kader van zijn bestreden besluit is het Office des Etrangers echter van mening dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet van toepassing hoeft te zijn op verzoeker vanaf het moment dat de belanghebbende het bestaan van een relatie niet aantoonde met de partner en hun 3 kinderen sterk genoeg om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens te rechtvaardigen en dat de belanghebbende bovendien

rekening moest houden met zijn precaire status en het feit dat het niet mogelijk is om om dit privé- en gezinsleven in België uit te voeren.

Een dergelijke motivering is echter onaanvaardbaar vanaf het moment dat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat de relatie tussen de verzoeker en zijn partner en zijn 3 kinderen niet sterk genoeg is, het van oordeel is dat een verwijdering van de betrokkene en tegelijkertijd een terugkeer naar zijn land van herkomst zou geen onevenredige inmenging vormen in het privé- en gezinsleven van laatstgenoemde met zijn partner en hun 3 kinderen

Het feit dat hij onderworpen is aan een inreisverbod van 8 jaar vormt echter duidelijk een onevenredige inmenging in het recht van de verzoeker op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, aangezien laatstgenoemde gedurende ten minste 8 jaar niet naar België zal kunnen terugkeren.

Met dit element lijkt echter geen rekening te zijn gehouden door het Office des étrangers in het kader van de redenen voor zijn inreisverbod.

Dit type redenering is al gesanctioneerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nummer 201664 van 26 maart 2018 waarin wordt gespecificeerd.

3. Discussie

3.1. De Raad herinnert eraan dat artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 in zijn eerste lid bepaalt dat:

‘De duur van het inreisverbod wordt bepaald rekening houdend met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verwijderingsbesluit gaat gepaard met een inreisverbod van maximaal drie jaar, in de volgende gevallen;

1° wanneer geen termijn wordt toegekend voor vrijwillig vertrek of;

2° wanneer een eerdere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd

De in lid 2 genoemde maximumtermijn van drie jaar wordt verhoogd tot maximaal vijf jaar wanneer de onderdaan van een derde land zijn toevlucht heeft genomen tot fraude of ander onwettige middelen om te worden toegelaten tot verblijf of om zijn verblijfsrecht te behouden Het verwijderingsbesluit kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar wanneer de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Zij herinnert er ook aan dat de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan is gebonden, de adressati van het besluit in staat moet stellen te weten op welke gronden het is gebaseerd, zonder dat het bestuursorgaan echter verplicht is de redenen daarvoor op te geven. Het volstaat dus dat de beslissing duidelijk en ondubbelzinnig de motivering aan de auteur ervan weergeeft, zodat de adressaat van de beslissing de rechtvaardigingen ervan kan begrijpen en, in voorkomend geval, deze kan aanvechten in het kader van een beroep in te stellen en, bij de bevoegde rechtbank, haar controle ter zake uit te oefenen.

3.2. In casu merkt de Raad op dat uit het onderzoek van de documenten in het administratief dossier blijkt dat verzoeker elementen heeft aangevoerd die verband houden met zijn privé- en gezinsleven, met name vanwege zijn samenwoning met een landgenoot die bevoegd is om in België te verblijven, diens dochter, van Belgische nationaliteit; elementen waarvan verweerder naar behoren is ingelicht, zoals blijkt uit de motivering zelf van de bestreden handeling.

3.3. Verweerder ontleent bovendien het argument aan het feit dat in de motivering van het bestreden besluit de vermeende familiebanden worden genoemd, ook al is het bedoeld om deze uit te sluiten, om aan te nemen dat dit aspect van verzoekers situatie inderdaad in aanmerking is genomen, zodat de pleidooi is ongegrond.

3.4. De Raad merkt echter op dat deze redenering in wezen is gebaseerd op de overweging dat de verwijdering van de verzoeker geen probleem zou vormen in het licht van artikel 8 van het EVRM, aangezien enerzijds zijn partner hem naar zijn land kan vergezellen en dat de dochter van laatstgenoemde daarentegen nauwe banden heeft onderhouden met haar biologische vader die voor haar kan zorgen.

De Raad herinnert er echter aan dat een inreisverbod een andere juridische reikwijdte heeft dan de uitzettingsmaatregel die ermee gepaard gaat, aangezien het de vreemdeling verhindert naar het grondgebied terug te keren gedurende de door hem bepaalde periode Bijgevolg kan de beklagde de

tijdsduur die hij voornemens is aan dit inreisverbod toe te kennen, niet op geldige wijze rechtvaardigen, gelet op het verminderde gezinsleven, door het buitenland, met de nadruk zoals in het onderhavige geval op de tijdelijke verwijdering, door de aard van de verzoeker.

Een dergelijke motivatie is niet voldoende. Het laat niet toe om aan te nemen dat de verweerder de zorg had om met deze elementen rekening te houden in het kader van de vaststelling van de termijn voor het inreisverbod of dat hij correct de afweging heeft gemaakt die wordt vereist door artikel 8 van het EVRM, aangezien hij is gebaseerd op een onjuiste premisse”.

Verzoeker wijst er in het eerste onderdeel van het middel op dat de gemachtigde een nauwgezet onderzoek moet voeren naar de feiten, zodat hij met kennis van zaken tot een besluit kan komen en kan rekening houden met alle elementen van het dossier bij het nemen van een inreisverbod van 8 jaar. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet nageleefd. Verder stipt hij aan dat hij weliswaar werd gehoord middels een vragenlijst, doch dat op geen enkele manier werd vermeld dat hij het voorwerp zou kunnen uitmaken van een inreisverbod. Verzoeker meent dat hij details had kunnen geven over zijn persoonlijke situatie die hadden kunnen aanleiding geven tot een ander resultaat dan huidig inreisverbod. Verzoeker wijst daarbij op het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht dat vereist dat hij in staat wordt gesteld zijn opmerkingen te geven. Vervolgens citeert verzoeker uit rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie aangaande het hoorrecht. Verzoeker vervolgt dat het duidelijk is dat het inreisverbod van 8 jaar eenzijdig werd genomen door de gemachtigde en hij geen elementen kon aanvoeren aangaande zijn persoonlijke situatie. Vervolgens citeert verzoeker wederom uit een arrest van de Raad, waarin wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad van State over het hoorrecht.

In het tweede onderdeel, gaat verzoeker in op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. O. aangaande de uitlegging van artikel 7, § 4 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker gaat in op het dictum van dit arrest en op het feit dat moet rekening gehouden worden met alle elementen die verband houden met de betrouwbaarheid van de verdenking van het strafbare feit of het misdrijf dat tegen de derdelander is ten laste gelegd. Verzoeker meent dat het huidig inreisverbod enkel is gebaseerd op zijn veroordeling en op het feit dat hij een ernstige bedreiging zou vormen, ongeacht zijn persoonlijke situatie. Vervolgens citeert verzoeker uitgebreid uit een arrest van de Raad waarin onder meer wordt gesteld dat gezien gelijksoortige termen worden gebruikt in de artikelen 7, § 4 en 11, § 2 van de Terugkeerrichtlijn de uitlegging van het Hof van Justitie van het begrip “ernstige bedreiging voor de openbare orde” in het licht van artikel 7, § 4 van de Terugkeerrichtlijn ook relevant is bij de toepassing van de bepalingen betreffende het inreisverbod.

In het derde onderdeel meent verzoeker dat de motivering van het inreisverbod ontoereikend is en duidelijk in strijd met artikel 8 van het EVRM. Opnieuw citeert verzoeker uitgebreid uit een arrest van de Raad. Vervolgens stelt hij dat er moet worden aan herinnerd dat het inreisverbod een andere reikwijdte heeft dan de verwijderingsmaatregel die ermee gepaard gaat, aangezien het hem verhindert voor een bepaalde periode naar het Belgisch grondgebied terug te keren. Volgens verzoeker is de gemachtigde van oordeel dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn op hem aangezien het bestaan van zijn relatie met zijn partner niet is aangetoond. Ook zou niet aangetoond zijn dat de band met zijn drie kinderen sterk genoeg is om de toepassing van artikel 8 van het EVRM te rechtvaardigen. Verzoeker acht het standpunt van de gemachtigde onaanvaardbaar waar de gemachtigde van oordeel is dat een verwijdering en terugkeer naar zijn herkomstland geen onevenredige inmenging in zijn privéleven en gezinsleven met zijn partner en drie kinderen zouden vormen. Het inreisverbod van acht jaar vormt wel degelijk een onevenredige inmenging in zijn privé- en gezinsleven. Met dit element lijkt volgens verzoeker geen rekening gehouden door de gemachtigde. Vervolgens citeert verzoeker wederom uit een arrest van de Raad.

Beoordeling

In eerste instantie wijst de Raad erop dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing strijdig is met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn (artikel 6 is overigens van toepassing op een terugkeerbesluit), de artikelen 20, 21 en 288 van het VWEU en met de artikelen 2, 7, 10 van de Vreemdelingenwet. Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursleden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet en het feit dat de burger van de unie, zijnde verzoeker als Fransman een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarbij gaat de gemachtigde enerzijds in op de recente veroordeling van verzoeker van 6 juli 2021 en de aard van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, maar eveneens op de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd in de vragenlijst “hoorrecht” aangaande zijn verblijf in België gedurende 10 maanden, zijn echtgenote en vier kinderen, waarvan er drie minderjarig zijn. De gemachtigde gaat ook over tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 1, 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker vervolgens in het eerste onderdeel de schending aanvoert van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, moet de Raad verweerder in de nota volgen dat deze bepaling thans niet van toepassing is. Het inreisverbod voor verzoeker als Fransman steunt immers niet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt voor een inreisverbod voor derdelanders, maar op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, van toepassing op unieonderdanen of hun familieleden die aan een inreisverbod voor België worden onderworpen. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

32

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Aangaande het hoorrecht, sluit de Raad zich aan bij de theoretische uiteenzetting vervat in het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert, met dien verstande dat de bestreden beslissing thans geen terugkeerbesluit is, maar wel een inreisverbod gesteund op artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt evenwel onder meer de omzetting in nationaal recht van artikel 32 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG. Bijgevolg is de bestreden beslissing een uitvoering van Unierecht en is de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoeker verwijst inzake het hoorrecht relevant, zoals bv. het arrest Boudjlida. Zoals verzoeker evenwel zelf aanstipt kan een schending van het recht van verdediging, en meer bijzonder van het hoorrecht, pas leiden tot de nietigverklaring van de beslissing als de administratieve procedure voorafgaand aan die beslissing bij het ontbreken van die onregelmatigheid had kunnen aanleiding geven tot een ander resultaat, aangezien verzoeker elementen had kunnen geven die de betekenis van het besluit hadden kunnen veranderen. Verzoeker stipt terecht aan dat bij het gehoor dat hij heeft gehad, onder de vorm van de vragenlijst, hem er niet werd op gewezen dat hij mogelijk het voorwerp zou kunnen uitmaken van een zwaar inreisverbod van 8 jaar. Er werd enkel gewezen op de mogelijkheid dat hem een bevel om het grondgebied zou worden opgelegd met vasthouding met het oog op verwijdering. De Raad van State heeft inderdaad reeds gesteld dat het horen in het licht van een verwijdering niet gelijk staat aan het horen in het licht van een inreisverbod (RvS 15 december 2015, nr. 233.257). Echter verzoeker laat in het geheel na welke elementen hij concreet had willen aanvoeren die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, had men hem in het kader van zijn gehoor niet louter gewezen op de mogelijkheid van een verwijderingsbesluit, doch ook op de mogelijkheid van een inreisverbod van 8 jaar. Verzoeker heeft reeds in de vragenlijst gewezen op zijn gezinsleven in België, doch licht niet toe wat hij anders zou hebben toegelicht in het licht van een inreisverbod. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat de onregelmatigheid aangaande het gehoor van verzoeker, nl. het niet duiden op de mogelijkheid dat ook een zwaar inreisverbod kan worden opgelegd, tot de nietigverklaring ervan kan leiden.

Wat betreft het tweede onderdeel is betwistbaar of de uitlegging die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 7, § 4 van de Terugkeerrichtlijn relevant is voor het huidige inreisverbod. Artikel 7, § 4 van de Terugkeerrichtlijn luidt immers als volgt: *“4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”* Het arrest heeft betrekking op de uitlegging van het begrip “gevaar voor de openbare orde” en op het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in een verwijderingsbesluit. Thans ligt geen verwijderingsbesluit voor. Het arrest kadert ook binnen de Terugkeerrichtlijn, terwijl zoals supra toegelicht het huidige inreisverbod kadert binnen de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG aangezien verzoeker de Franse nationaliteit heeft. Hoe dan ook volgt de Raad het standpunt van verzoeker niet dat het huidige inreisverbod enkel is gebaseerd op zijn veroordeling of op het feit dat de gemachtigde hem als een ernstig gevaar voor de openbare orde beschouwt. De gemachtigde heeft wel degelijk rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, zoals hij die heeft toegelicht in de vragenlijst van 29 januari 2021. Daarin verklaarde verzoeker dat hij nog maar 10 maanden in België was, dat hij gehuwd is met een dame die zich op dat ogenblik ook in een gevangenis bevond, nl. in Hasselt en dat zijn moeder woonachtig is in Luik en zijn drie minderjarige kinderen bij haar verblijven in Luik. Verzoeker verklaarde eveneens geen bezwaar te hebben terug te keren naar Frankrijk, maar vroeg zich wel af wat er met zijn kinderen zou gebeuren. Dienaangaande heeft de gemachtigde gemotiveerd dat op het ogenblik dat verzoeker zal worden overgedragen aan Frankrijk, de mogelijkheid bestaat dat de kinderen door zijn moeder naar Frankrijk worden gebracht om zo het gezin te herenigen. De gemachtigde heeft aldus met de concrete bezorgdheid van verzoeker rekening gehouden in de motieven van de beslissing, en verzoeker gaat niet in op dit concreet motief. Wat betreft het uitgebreid citaat uit het arrest van de Raad licht verzoeker niet concreet toe wat hij hiermee wenst aan te tonen, anders dan dat met de concrete situatie moet rekening gehouden worden. Zoals gesteld blijkt dat de gemachtigde met de persoonlijke situatie heeft rekening gehouden in de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien merkt verweerder in de nota terecht op dat de Raad in het geciteerde arrest moest vaststellen dat de gemachtigde in die zaak gewag had gemaakt van terrorisme, terwijl het administratief dossier geen enkel spoor bevatte van een rapport betreffende de aan die betrokken vreemdeling verweten terroristische daden. Een dergelijke fout kan in casu niet worden vastgesteld.

Verzoeker gaat niet concreet in op de opgeworpen schending van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet. Aangezien deze artikelen betrekking hebben op de bescherming van het privéleven en familieleven en op de bescherming van het hoger belang van het kind, wordt dit besproken in het derde onderdeel, waar verzoeker wel ingaat op de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

In het derde onderdeel voert verzoeker in se de schending aan van artikel 8 van het EVRM, zowel wat betreft zijn gezins- als zijn privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het privéleven, blijkt dat verzoeker zelf hieromtrent geen elementen aanhaalt. De elementen die hij aanstipt hebben immers betrekking op zijn gezinsleven met zijn vrouw, kinderen en moeder. Hoe dan ook blijkt dat de gemachtigde aanstipt dat verzoeker verklaarde nog maar ongeveer 10 maanden in België te verblijven, waarbij hij over en weer reist tussen België en Frankrijk. Een dergelijke verblijfsduur kan bezwaarlijk wijzen op zeer sterke banden met België, dermate dat de gemachtigde geen toepassing

zou mogen maken van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Een beschermingswaardig privéleven in België blijkt niet.

Wat betreft het gezinsleven stelt verzoeker in het verzoekschrift dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening zou zijn dat artikel 8 van het EVRM *“niet van toepassing hoeft te zijn op verzoeker vanaf het moment dat de belanghebbende het bestaan van een relatie niet aantoon met de partner en hun drie kinderen sterk genoeg om de toepassing van artikel 8 van het EVRM te rechtvaardigen en het feit dat de belanghebbende bovendien rekening moest houden met zijn preciaire status en het feit dat het niet mogelijk is om om (sic) dit privé- en gezinsleven in België uit te voeren”*. Anders dan verzoeker stelt, leest de Raad niet in de beslissing dat de gemachtigde niet het bestaan van een relatie tussen verzoeker en zijn vrouw aanneemt, noch dat geen beschermingswaardige relatie met de kinderen wordt aangenomen. De gemachtigde erkent in tegendeel dat verzoeker gehuwd is met Mw. N.S., doch stipt aan dat verzoeker heeft verklaard dat zij zich in een andere gevangenis bevindt, met name die van Hasselt. Er wordt wat betreft zijn kinderen enerzijds gemotiveerd dat verzoeker nog virtueel contact blijkt te onderhouden met zijn zoon N.K. en dat de minderjarige kinderen bij zijn moeder te Luik verblijven, doch dat blijkens het gevangenisdossier de moeder tot op heden nog niet op bezoek kwam. Verder stelt de gemachtigde dat wat betreft zijn gezinsleven met zijn kinderen verzoeker de mogelijkheid heeft zich met de kinderen te herenigen in Frankrijk, aangezien zijn moeder de mogelijkheid heeft de kinderen naar Frankrijk over te brengen. Het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen wordt aldus niet betwist, maar in de belangenafweging die de gemachtigde maakt, wordt de mogelijkheid van gezinshereniging in Frankrijk overwogen. Zoals gezegd, gaat verzoeker niet in op dit concreet gegeven.

De enige gezinsrelatie die niet als beschermingswaardig wordt aangenomen door de gemachtigde is die tussen verzoeker en zijn moeder, aangezien dit een relatie betreft tussen een meerderjarige zoon en zijn moeder en dienaangaande bijkomende banden van afhankelijkheid vereist zijn, alvorens die relatie als beschermingswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen, hetgeen niet kan blijken uit het administratief dossier. De gemachtigde verwijst hiervoor naar de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker betwist niet dat er geen bijkomende banden van afhankelijkheid tussen hem en zijn moeder bestaan, zodat inderdaad kan aangenomen worden dat de verhouding tussen verzoeker en zijn moeder niet als beschermingswaardig in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

Waar verzoeker nog stelt dat door de gemachtigde geen rekening is gehouden met het feit dat hij gedurende acht jaar niet meer naar België zal kunnen terugkeren, kan de Raad niet volgen. De gemachtigde erkent dit gegeven maar stelt dat de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging rechtvaardigen in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Hij stelt dat het feit dat verzoeker een gezin heeft in België hem er niet van weerhouden heeft ernstige strafbare feiten te plegen, hetgeen niet getuigt van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn gezin. Er wordt uiteindelijk geconcludeerd dat de familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De gemachtigde heeft dus wel rekening gehouden met de zware ingreep in het gezinsleven van verzoeker, maar is in zijn belangenafweging tot de conclusie gekomen dat het openbaar belang primeert.

Waar verzoeker tot slot wederom uitgebreid citeert uit een arrest van de Raad, is niet duidelijk voor de Raad wat verzoeker met dit citaat wenst aan te tonen. In elk geval blijkt dat de Raad in die zaak een schending heeft aangenomen van artikel 8 van het EVRM, aangezien de gemachtigde een afweging had gemaakt die werd gebaseerd op een verkeerde premisse. Dit kan in casu niet vastgesteld worden.

Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Daargelaten de vraag of de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM samenvalt met de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet en daargelaten de vraag of deze grondwetsartikelen directe werking hebben, gaat de bescherming geboden door de grondwetsartikelen niet verder dan die geboden door artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan ook geen schending aangenomen worden van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet.

Het enig middel is in zijn onderdelen deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES